

ROTTERDAMS INFERNO 2

Radeloos

Petra van Engelenburcht

Schrijver: Petra van Engelenburcht

Coverontwerp: Pixabay

ISBN: 9789403701462

© Petra van Engelenburcht

HOOFDSTUK 1

Ellen Donkers zit aan haar kaptafel en voltooid haar kapsel. Haar zwarte haren glanzen in het lamplicht, ze haalt spelden tussen de tanden vandaan en steekt die her en der voor de stevigheid ertussen. Schuins kijkt ze naar haar pendule. Oei, het is al vier uur, ze moet opschieten. Ze houdt er niet van om zo vroeg op te staan, maar elke vrijdag moet de inventaris opgemaakt worden. Dat is een gigantische klus. Gelukkig woont ze vlak bij de Wilhelminakade, want daar werkt ze op een schitterend cruiseschip.

Het is vandaag de tiende en dan vertrekt de Statendam naar New York. Het schip is al volgeboekt. Het zeekasteel ligt nog aan de Wilhelminakade gemeerd, maar straks arriveren de eerste gasten. Vanmiddag zullen ze uitvaren en dan moet de boel in orde zijn. Met tevreden zucht trekt ze haar handen terug en schuift ze op haar schoot in elkaar. In de spiegel van haar kaptafel bewonderen haar ogen het resultaat. Ze is maar net veertig en er zit nog steeds geen spoortje grijs in haar knot en haar figuur is rijzig en slank. De gouden broche met parel op de borst van het nette zwarte pakje glanst feestelijk. Nog even gouden oorknopjes in, een vleugje parfum en ze is klaar. Ellen Donkers heeft het van kamermeisje, tot leidinggevende in de huishouding op het cruiseschip de Statendam geschopt. Leidinggevende is een hele mond vol en ze is er best trots op. Toch betreft haar gezicht. Ze wordt directrice genoemd door de eigenaar van de rederij, met een glimlach en een knipoog. Toch glanst aan haar vinger geen gouden band.

Waarom niet? Komt het omdat haar gezicht te lang is? Is haar neus te groot? Nee, lelijk is ze echt niet. Met een vleugje poeder, wat lippenstift en een veegje blauwe oogschaduw krijgt haar gezicht genoeg glans om er zelfs knap van te worden.

Ellen vindt zichzelf helemaal niet lelijk. Waarom is er dan geen een manlijk oog die haar langer aankijkt? Martha Dam, de kokkin, is niet knap en zelfs volumineus. Zij heeft haar haren nooit opgestoken, maar altijd als een wanordelijke bos om het hoofd, maar zij heeft blauwe ogen en haar haren zijn blond. Dat mens gaat elke week met een andere vent naar de bioscoop en krijgt zelfs een etentje. Is het nou dan echt blond, waar kerels naar kijken? Ellen is altijd netjes gekleed, dat is toch ook wat waard?

Zuchtend staat ze op en doet de lamp uit. In de gang brandt nog een lamp, want buiten is het nog erg donker. Ze pakt haar tasje, haar jas en een stapel papieren van de tafel. Dit zijn de lijsten die ze moet controleren van de keuken en voorraadkamer, de linnenkamers, de bar, de bibliotheek en de kiosken. Ellen bladert door de lijst. Meteen vergeet ze haar eigen beslommeringen en wordt leidinggevende in de huishouding. Ze vindt tussen haar lijsten een briefje met de klacht dat op kamer 16 de wasbak lekt. Ook dat er bij de keukens een rat is gezien, nu moet zij een loodgieter regelen en iemand die ongedierte kan bestrijden. Ellen pakt de sleutels en sluit haar flatje af. Ze trippelt de trappen af op de punten van haar schoenen om op haar hoge hakken geen lawaai te laten maken. Anders klaagt dat nare mens van eenhoog weer zo.

Ellen vindt het een eer om op het cruiseschip te mogen werken. Je moet ook heel wat in je mars hebben om honderden mensen aan personeel te kunnen handhaven, Er is nogal wat personeel aan linnenmeisjes, kamermeisjes, afwashulpen, kelners, piccolo's, schoenpoetsers, koks, bediendes zowel manlijk als vrouwelijk. Ook nog machinisten, stokers en natuurlijk de kapitein en zijn staf. Soms hebben ze wel 1600 passagiers.

Zodra ze buiten is, sluit ze deur van haar flat en kijkt om zich heen. Her-en-der brandt er achter gordijnen een lamp. Er komen een paar fietsers voorbij en een sjouwer met een grote zak over een schouder, sjokt langs. Ze kijkt op, zodra meeuwen krijsend over vliegen. De lucht is grijs, maar er zweemt al een vage gloed aan de horizon. Daar zal de zon straks opkomen, maar dat duurt nog wel eventjes. Het is nog donker en ze is blij dat er overall straatverlichting is. Ze pakt haar fiets van de muur, stapt op en fietst daarna van cirkel lamplicht naar de volgende, tot ze tussen de huizen vandaan komt op een grote open ruimte, de Wilhelminakade. Vandaar moet ze over de Wilhelmina pier fietsen. Die is enorm lang, want er liggen immers meerdere grote cruiseschepen aangemeerd.

Hier is het vrij donker, er staat nauwelijks een lantaarnpaal, vlak bij de Statendam nog wel een en Ellen bekijkt de aangemeerde schepen. De meeste zijn klein, vergeleken met de Statendam, een groot cruiseschip met drie enorme schoorstenen. Van boeg tot steven een en al stalen perfectie en met glanzende zwart en helderwitte lak beschilderd en nu ze er vlakbij fiets, lijkt het schip zo

hoog als een berg. Ellen denkt aan de brochure die ze heeft helpen maken, De Statendam III is het pronkstuk van de rederij. Het schip heeft een eerste, tweede en toeristenklasse en is 213 meter lang en 25 meter breed. Het heeft een balzaal, een gezellige rookkamer en uitgestrekte wandeldekken.

Iedereen mag gebruik maken van het Turkse bad en de gymnastiekzaal. En het allermooiste, alle kamers, zelfs de toeristenklasse zijn voorzien van warm en koud water. Dat hebben nog niet eens de meeste hotels.

Nu ze het schip ziet, wemelt haar hoofd van de dingetjes die ze nog moet doen. ‘Oh nee!’ Ellen remt verschrikt. ‘Grote grutjes, nu ben ik helemaal vergeten na te kijken of mevrouw Jacobsen, de masseuse, wel hersteld is van haar verkoudheid. Anders moet ik een vervangster zoeken.’ ‘Gauw opschrijven voor ik het vergeet.’ Ellen grabbelt in haar tasje naar een vulpen. Nadat ze die gevonden heeft en een paar krabbels maakt, kijkt ze verbaasd op en daarna om. ‘Wat is dat nou?’

Op volle snelheid rijden er rakelings een vrachtwagen en een auto langs! De twee wagens rijden recht op de Statendam af en blijven ervoor staan. Meteen springen er een grote groep mensen uit de vrachtwagen. Uit de gewone wagen stappen ook al mannen en zij verdringen zich voor de loopbrug.

Ellen fietst er snel heen en fronst geërgerd. Iedereen weet toch dat goederen voor de Statendam hier niet uitgeladen worden, maar verderop bij de tweede loopbrug en wat zijn dat voor mensen? Zijn dat gasten, maar die zijn normaal toch nooit zo vroeg? Beroemdheden, filmsters of actrices

komen pas na 10 uur. Ze weten wel dat er dan pas heren van de pers rondhangen met hun grote fototoestellen. Ellen fietst steeds sneller als ze merkt dat er voor de loopbrug een opstootje is ontstaan, want er staan mannen op de loopplank en verhinderen de grote groep om het schip op te gaan. Dat is goed te zien omdat er niet alleen een lantaarn staat. De vrachtwagen schijnt met zijn koplampen ook nog op de loopplank.

'Wat is dat voor malligheid? Hoezo mogen er geen gasten het schip op?' Ellen Donkers remt haar fiets af. Ze zet deze tegen de lantaarnpaal en haast zich naar de loopbrug, daarbij klikken haar hakken geërgerd.

Ondertussen bekijkt ze de vrachtwagen die voor de loopplank staat.

Het is van, "Familie Kuijf en zonen. Verhuizingen." Dat staat er namelijk in krullende letters. Verbaasd schudt haar hoofd, voor zover ze weet neemt de Stadendam nooit vracht mee.

Het wordt nog vreemder. Degene die voor de loopbrug staan, dragen allemaal hetzelfde, een donkergrijs uniform en stalen helm. Ellen krijgt kippenvel, want ze merkt dat deze mannen geen gasten zijn, maar soldaten met mitrailleurs over hun schouders.

Wat is er toch allemaal aan de hand? Wat doen die soldaten hier? Bezorgd haast ze zich langs de soldaten. Ze nemen haar strak op. Toch fluit een van hen zachtjes en bewonderend. Dat doet haar goed, al snapt ze niet wat er aan de hand is. Drie mannen die vlak bij de kade staan dragen groene uniformen en Ellen begint te verstaan wat er gezegd wordt. Een van hen verheft zijn stem. Dit is een

Nederlander en de jonge knul van nipt zestien spreekt met overslaande stem. ‘En nu meteen aan de kant, verdorie.

Het Duitse leger vordert deze boot, gehoord!’

Het Duitse leger? Bóót! Ellen voelt meteen verontwaardiging. Niemand die ook maar een onsje verstand heeft, zal het in zijn hoofd halen om ons prachtige sierlijke zeekasteel een boot durven te noemen.

Een lage stem klinkt verontwaardigd. ‘De Statendam is een cruiseschip, jij stom stuk veevoer,’ bast de stem.

‘Noem de Statendam nog een keer boot en ik schop je de majem in!’

Nu pas kan ze zien wie er op de loopplank staan. Jozef Persoon, de 1ste machinist, gaat zo tekeer en hij verhindert de ongewenste bezoekers de loopbrug op te lopen. Naast Jozef staat Guus Ordlijk. Hij is 1ste stoker en de Surinamer is twee hoofden groter als Jozef.

Jozef strekt zijn hand bevelend uit naar zijn vriend. Guus Ordlijks bruine ogen glanzen in het lamplicht en hij steekt Jozef wat toe. Het is een groot geweer. In de andere hand heeft hij een dode rat en die smijt hij overboord.

Ellen voelt zich verbaasd. Hoe komt Jozef Persoon nou aan een geweer? Ach wat, dat maakt niet uit. Ze is er blij mee. Nu staan ze tenminste niet onbewapend voor die soldaten.

Er loopt een politieagent voor de Duitsers langs en beent de loopbrug op. Herman Vink, de wijkagent stelt zich naast de twee mannen op de loopplank op.

Goddank. Ellen voelt zich een stuk geruster nu de politie erbij is. Zij haast zich langs de groep Duitse soldaten en de officieren. Voor geen goud dat ze bij die engerds blijft.

‘Wat is hier aan de hand?’ Herman Vink zegt precies wat zij denkt. Ellen loopt snel de loopplank op en gaat naast Jozef Persoon staan. De stoker is wat kleiner als haar en in zwarte jas en broek, met zijn gedrongen postuur en flinke borstkas, lijkt hij op een bokser met kort bruin haar. Hij is ongeschoren en heeft een rood litteken op zijn wang, maar zijn ogen zijn hemelsblauw en kijken haar ferm aan.

Jozef knikt Ellen toe en zegt verder niets.

Ellen ook niet, ze luistert naar wat een officier zegt. Hij is blijkbaar de vader van het opgewonden knulletje. Ze hebben allebei vaal blond haar en een lijkbleke huid vol sproeten. Ze herkende hem eerst niet, maar is die vent niet een van de kelners uit het restaurant?

‘Mijn naam is Cornelis Baksteen,’ zegt de NSB ‘er luid. ‘Ik ben woordvoerder voor de SS Oberscharführer Ludwig Heinrich. Even kijkt Cornelis om en maakt een buiging naar een rijzige man in grijs uniform. De Duitse officier wacht met trots geheven hoofd af.

De jonge knul neemt het van zijn vader over en zijn schelle stem roept.

‘Wij zijn hier om dit schip te vorderen voor het Duitse leger. Uit naam van Adolf Hitler, onze führer.’

Ellen knippert met haar ogen. De Statendam ge, gevorderd door het Duitse leger? Hoor ik dat goed?

Cornelis Baksteen vindt dat er hiermee genoeg gezegd is. Hij heft zijn hand. ‘Voorwaarts,’ roept hij, waarbij diens overslaande stem pijn doet aan de oren.

‘Niks voorwaarts,’ zegt Herman Vink vastberaden en zijn staalblauwe ogen verharderen. Hij schuift de pet op zijn

blonde hoofd steviger vast en spreidt de benen. Hij heft zijn kin vol trots en de agent strekt zijn hand bevelend in stopgebaar uit. ‘De Statendam is Nederlands grondgebied. Het behoort de Nederlandse bevolking, de Nederlandse staat en vooral onze koningin, Hare hoogheid koningin Wilhelmina. Jullie Duitse leger en Adolf Hitler hebben hier niets te zoeken. Nederland is neutraal en zal in geen enkel geval bij wat voor oorlogshandelingen ook betrokken worden. De Statendam is Nederlands grondgebied en zal dat blijven ook!’ Tijdens het spreken heft Vink zijn hand en iedereen volgt zijn wijzende vinger naar de Nederlandse vlag die dapper in het ochtendbriesje wappert.

Ellen heft haar kin hoog en ziet Jozef Persoon hetzelfde doen. Ook hij knikt ferm. Ellen weet precies wat Herman bedoelt. Zij zijn Nederlanders. Aan hen is het om deze troep Duitsers te verhinderen om de Statendam te veroveren. Herman Vink pakt zijn pistool uit de houder en spant de haan. Dat is in de stilte goed te horen. De politieman laat de loop omlaag nog wijzen. Ellen merkt hoe de stemming, van afwachtend en redelijk. Omslaat naar iets wat ze alleen maar kan beschrijven als gevaarlijke stilte voor de storm.

Cornelis Baksteen fluistert met de Duitse officier en de man kijkt haar glimlachend aan. Ellen voelt haar wangen warm worden, zodra ze merkt dat Oberscharführer Ludwig Heinrich prachtige hemelsblauwe ogen heeft, glanzend lichtblond haar en een imponerende rijzige gestalte. Heinrich neemt zijn pet met het koperen embleem van een grote adelaar af en stapt waardig naar de rand van de loopplank, zijn ogen alleen op haar gericht. ‘Zeer geëerde

dame.’ Ellen bloost als de knappe man vriendelijk knikt. Hij spreekt Nederlands met een licht Duits accent en de Duitse officier loopt de loopplank op, recht op haar af. Hij nijgt zijn hoofd en pakt haar hand om er een handkus op te geven. Hij blijft haar hand daarna koesterend vasthouden, terwijl hij spreekt alsof ze de koningin is. ‘Neem mij niet kwalijk, zeer vereerde dame. U zult toch wel de verstandigste zijn bij deze kleine kibbeling?’ ‘Kibbeling?’ Jozef zegt het verontwaardigd, maar wordt genegeerd. ‘Mijn naam is Ludwig Heinrich.’ De Duitse officier geeft kalmerende klopjes op Ellens hand. ‘Vrees u niet, lieve dame. Ik en mijn mannen hebben de opdracht dit prachtige schip te vorderen. Wees u verzekerd van dat wij geen enkel opzicht hebben, om ook maar de geringste schade aan te brengen aan mensen of wat dan ook. Zegt u deze heren toch om verstandig te zijn en aan de kant te gaan. Dan zullen wij hen vrijlaten om te gaan waar heen zij willen.’

Ellen voelt zweterige warmte op haar rug, want ineens kijkt iedereen naar haar. Iedereen verwacht van haar, dat zij de beslissing zal nemen om hun prachtige cruiseschip over te geven aan de Duitsers.

Ellen ziet Ludwig vriendelijk lachen en hij knikt, alsof zijn voorstel het enige redelijke is om te doen. Onbewust gaan haar ogen omhoog naar de Nederlandse vlag.

Ruw grijpt iemand haar arm beet, trekt Ellen achteruit en Jozef gaat voor haar staan. ‘Zeg eens, jij akelige slijmbal. Je hoeft echt niet bij deze dame de mooie jonker uit te hangen. We weten allemaal wat je wilt. Ons schip kapen en er een broeinest van smerige gespuis van maken. Geen

sprake van! De Statendam is en blijft Nederlands grondgebied. Je hebt hier niets te zoeken.'

Jozef Persoon richt de loop van zijn geweer op de borst van Ludwig en spant de trekker. 'Maak dat je wekomt! Of ik ga wat anders afknallen dan een stinkende rat.'

Ellen ziet meteen de vriendelijke glimlach van Ludwigs gezicht verdwijnen. De blik van zachtheid in zijn blauwe ogen wordt hard en de oberscharführer maakt een bevelend knippend gebaar met zijn vingers. De soldaten die gehoorzaam stonden te wachten, pakken meteen hun mitrailleurs. Ze richten die op hen en beginnen naar voren te lopen naar de loopplank toe...

'Stóp!' Ze schrikken allemaal als deze stem bevelend roept, want ineens springt er iemand naar voren. Een jonge knul in lange grijze jas met een blauwe das om de schouders wringt zich met zijn rammelende oude fiets tussen de Duitsers en de loopbrug in. Daardoor blijven de Duitse soldaten met een ruk staan.

'Ik weet niet wat jullie van plan zijn,' valt de knul van net zeventien uit. Hij heeft zijn blonde korte haren in een kuifje. 'Duitsers hebben geen enkel recht om op Nederlands grondgebied ook maar een enkel gebaar van oorlog uit te voeren. Hier alleen al te staan in enig ander uniform als Nederlands. Om wapens te richten op Nederlandse burgers, zal bestraft worden op jullie land met een boete van minstens één miljoen gulden. Nederland is neutraal en zal neutraal blijven ook.'

Het jongmens vouwt beslist de armen over elkaar en laat zijn oud barrel tegen zich aanleunen. 'Verdwijs terstond, mijne heren,' beveelt hij streng. 'Of ik haal mijn vader